

2019-10-24

Hej igen alla Björkenspelare

Torsdag den 5 september skrev jag till er för att berätta om mitt sjukläge. Det var en väldigt speciell dag under behandlingsperioden och den kvällen blev ett avgörande steg för att jag skulle kunna bli botad från min Akuta Myeloiska Leukemi (AML).

Förberedelserna hade gått bra och, donatorns vävnader hade matchning 10/10 med mina vävnader, alltså på allra högsta nivå 10/10. Jag var i god form och bra förberedd. Med på mitt rum var två sköterskor, en läkare och jag. Kl 20.50 påbörjades överföringen av 637 ml skördade stamceller och 21.10 var det klart. Allt gick alldeles utmärkt och en fin överraskning när allt var klart var att den 28-åriga kvinna som donerat stamceller till mig skrivit en sån jättefin hälsning. Jag läste den högt och alla fyra blev mycket starkt berörda.

Nu var förväntningarna stora på att mottagandet och de fortsatta processerna skulle fungera bra. Det gick mycket bra och 16 dagar efter överföringen blev jag utskriven, för fortsatt vård på dagavdelningen. Förutsättningarna såg mycket bra ut men det gick inte helt på räls utan det blev lite hack här och där i maskineriet. Jag skrevs in på vårdavdelningen igen. I första hand för att bli av med den GvHD jag fick i tarmen (avstötningprocess) Behandlingen för att komma till rätta med avstötningen är en standardbehandling. När GvHD:en är färdigbehandlad får jag som belöning ett bättre försvar mot eventuella cancerangrepp i framtiden. Behandlingen kräver sitt eftersom cortison är enda botande läkemedel. Cortison kan också ge en del problem på annat sätt bl.a. trigga igång en virusinfektion eller höja blodsockervärdet

Det var dags för två stora undersökningar,

- **Chimerismprovet**, som ger svar på vilka stamceller som styr, mina gamla eller donatorns nya. Den glädjande nyheten är att de nya stamcellerna styr till 100 procent. Det kan inte bli bättre!
- **Benmärgsprov**. Benmärgsprovet visade på fullständig remission av cancerceller, dvs. det finns inga cancerceller längre i min kropp. Bättre kan det inte bli.

Jag är nu hemma igen efter 10 dagar extra på vårdavdelningen, mår bra och fortsätter nu behandlingen på dagavdelningen. Jag hoppas slippa till vårdavdelningen igen. De nittio dagar jag fått ta del av den fantastiskt professionella vården på Hematologens vårdavdelning har gett mig livet tillbaka, sant men ofattbart. Mycket kompetent och professionell personal som samarbetar på allra bästa sätt för oss patienters bästa. Jag kan inte nog hylla dem.

Men jag är också väldigt nöjd med min egen insats under hela sjukdomsperioden. Trots stora motgångar periodvis har jag lyckats hålla en positiv grundinställning. Jag har varit Jan som är sjuk, inte sjuke Jan. Jag bär aldrig sjukhusets kläder, en uppmärksamhetssignal till andra. Jag har verkligen försökt leva, så långt det gått, som vanligt, en vardag jag gillar. Mitt skrivande till mina nära och kära och det

gensvar det har gett har också stärkt mig, men även mottagarna. Att veta att det finns många människor som bryr sig om hur det går för mig är ju i sig en underbar känsla som bär långt.

Som vanligt är respekt, kunskap och bra samarbete oftast en bra arbetsmetod. Det förhållningssättet har personalen och jag haft under hela sjukdomsperioden vilket starkt bidragit till den osannolika utgången och underlättat den långa vistelsetiden.

Inom relativ närtid hoppas jag kunna släpp focus på det som hänt och bara vara och bara leva på det sätt jag vill och då i första hand tillsammans med Rosie, våra barn, barnbarn, vänner, alltså det mänskliga kapitalet. Men det finns ju alltid plats för annat så bridge blir det så snart jag får vistas i lokaler med smitta och ett fortsatt engagemang i samhällsfrågor känns också viktigt. Jag blir säkert lite förändrad, men efter 70 år är det inte aktuellt att byta till varken Kurt eller Ove.

Vi ses snart

Skål tamefan

/

Jan